

מכתב למלך #25 (למלך אביב בן 3, י"ז אייר)

מלך כ"ב - כ"ג
ה"י

הלל ב"ר אפרים הלוי
תום טאגס בן אבא "ואב" קאלאפי רבין 1111, הלל טאגס ב"ר אב"י

ה"י כ"ב ור"ל אב"ר אב"ר ק"מ
ה"י
הוא ב"ר ק"ו טאגס

ה"י כ"ב - כ"ג: "ה"י ה"י טאגס אב"י... הלל ב"ר אב"י ק"מ
ה"י

ה"י ב"ר אב"י טאגס אב"י - הלל טאגס ב"ר אב"י

ה"י כ"ב: "ה"י טאגס אב"י רבין... הלל טאגס אב"י
ה"י

ה"י
תום אב"ר ט"ו
ה"י ב"ר אב"י
ה"י טאגס אב"י
ה"י אב"י ט"ו ט"ו ק"מ

תום כ"ב: ב"ר אב"י
ה"י ב"ר אב"י ט"ו

ה"י כ"ב: "ה"י אב"י רבין... הלל טאגס אב"י רבין ור"ל ב"ר אב"י

תום ב"ר אב"י ט"ו
ה"י כ"ב: "ה"י אב"י רבין טאגס אב"י רבין ור"ל אב"י רבין"
ה"י

תום ב"ר אב"י ט"ו
ה"י ב"ר אב"י ט"ו

רש"ש מסכת בבא קמא דף כד עמוד ב במשנה כיצד נגח נגף כו' כצ"ל: שם רט"א נזק שלם כו'. למ"ד פלגא נזקא קנסא נסתפקת לר"ט בחצר הניזק דמשלם נ"ש אי ממונא הוא או קנסא ולכאורה נראה דהוי קנסא חדא דכל מה שאנו יכולין לומר דיו אמרי' כמ"ש התוס' (לעיל יח ב) ד"ה היכא. שנית זיל בתר טעמא משום דבחזקת שמור קיימי א"כ בחצר הניזק נמי אבל קשה לפ"ז איך מלפיהו משן ורגל דהא ממונא וקנסא לא ילפי מהדדי

תלמוד בבלי מסכת נדה דף לא עמוד א תנו רבנן: שלשה שותפין יש באדם, הקדוש ברוך הוא ואביו ואמו. אביו מזריע הלובן, שממנו עצמות וגידיים וצפרנים, ומוח שבראשו, ולובן שבעין. אמו מזרעת אודם, שממנו עור ובשר ושערות, ושחור שבעין. והקב"ה נותן בו רוח ונשמה וקלסתר פנים, וראיית העין, ושמיעת האוזן, ודבור פה, והלוח רגלים, ובינה והשכל.

רמב"ם הלכות מטמאי משכב ומושב פרק א הלכה יד רוק הזב ושכבת זרעו ומימי רגליו כל אחד משלשתן אב טומאה דין תורה, ומטמא בכל שהוא במגע ובמשא הרי הוא אומר ברוק וכי ירוק הזב בטהור, ומימי רגליו ושכבת זרעו א"א שלא יהיה בהם ציחוחי זיבה כל שהוא.

משנה למלך עמדת על מ"ש המרדכי בסוף חולין שהקשה רבינו משולם עלה דההיא דאמרי' דש"ז של זב דמטמא במשא לפי שא"א בלא ציחוחי זיבה וכה"ג אמרינן דיבמה שרקקה דם דחליצתה כשירה לפי שא"א בלא ציחוחי רוק דהא קי"ל דדם מבטל רוק וא"כ הכא נמי נימא הכי... ונראה דעיקר החילוק הוא שכל דבר שתחילת איסורו או טומאתו היה מעורב לא שייך ביה ביטול והיינו ההיא דזב ויבמה ע"כ.

מרדכי מסכת חולין פרק הזרוע והלחיים [רמז תשלון]... ובפ"ב דבבא קמא [וביבמות] א"ר יהושע שכבת זרע של זב מטמא במשא לפי שא"א בלא צחוחי זיבה וכה"ג אמרינן פרק מצות חליצה יבמה שרקקה דם חליצתה כשרה לפי שא"א בלא צחוחי רוק ותימה הא דתניא בזבחים פרק תערובות רבי יהודה אומר בשם ר"ג אין דם מבטל דם ואין רוק מבטל רוק אבל משמע לכ"ע דדם מבטל רוק א"כ הכא נמי נימא הכי ***וי"ל בב"ק וביבמות איירי כגון שהוא בעין וניכר [*המתבטל] וכל דבר שהוא בעין וניכר לא בטיל אי נמי ליכא למימר ביטול ברוב אלא בדבר שהיה ניכר בפני עצמו תחלה ואחר כך נתערב אבל בדבר שתחלת ביאתו לעולם מעורב כגון בב"ק [*ויבמות] [וביבמות] ליכא למימר דבטיל...

תוספות מסכת שבת דף פד עמוד א מפץ במת מניין - פירש בקונטרס דמיירי במפץ של עץ ואין נראה לרבינו תם דהא פשוטי כלי עץ יש להם טהרה במקוה כדמוכח בפרק קמא דסוכה (דף טז). דאמר מטה מיטהרת איברים ומוקי לה בפשוטי כלי עץ כגון ארוכה ושתי כרעים ואומר ר"ת דהכא במפץ של שיפה ושל גמי דאין לו שום טומאה אלא מדרבנן לבד מטומאת מדרס כדפירש לעיל בפרק במה אשה (דף טו). והא דפשוטי כלי עץ אית להו טהרה במקוה אומר ר"י דנפקא לן מדכתיב (במדבר לא) וכל כלי עץ תתחטאו דמשמע אפילו פשוטי דומיא דכלי מתכות דכתיבי התם

רמב"ם הלכות כלים פרק א הלכה יג כל הכלים העשוין מן הגומא ומן הערבה ומן הקנים ומכפות תמרים ומן העלים והשריגין וקליפי אילנות ומן החלף כגון הכפיפות והטרסקלין והמחצלות והמפצות הכל בכלל כלי העץ שהכל גדל מן הארץ כעץ,

רמב"ם הלכות מקוואות פרק א הלכה ד המפץ אינו בכלל הכלים המקבלים שאר כל הטומאות לפי שאינו כלי קיבול אינו מכלל כלי עץ האמורין בתורה והואיל והוא ראוי למשכב נתרבה לטומאת מדרס בלבד דין תורה וכיון שאין לו טומאה וטהרה בפירוש ונתרבה לטומאה לא יתרבה לטהר במקוה שאין מתטהר במקוה אלא הכלים האמורין בתורה ואין למפץ טהרה אלא קריעתו עד שישאר פחות מששה על ששה טפחים.

+/השגת הראב"ד אלא הכלים האמורים בתורה. א"א הרבה דברים ועדיין לא השלים... אבל מפץ שאינו כלי ולא בגד ולא מעשה עזים לא בא לכלל זה זה טעם העיקר+.

שו"ת אגרות משה יורה דעה חלק א סימן קכא... ומה ששמע מדברי ידידי שהראב"ד פליג על התוס', הנה בעצם הדין לא נחלקו דלתרוייהו פשוטי כלי עץ שיש להם טומאה כגון בחזו למדרסות יש להם טהרה ומפץ שהוא של שיפה וגמי אין לו טהרה במקוה. אך בטעמים משמע שפליגי דלתוס' שבת דף פ"ד בשל שיפה וגמי אף אם הוא כלי אבל אינו ממיני כלים שנאמרו בקרא וטומאתו הוא מכיון שחזו למדרסות טמאין מקרא דוכל המשכב וממילא גם בשאר טומאות מיטמא מק"ו, ולא נתרבו לטהרה. ולהראב"ד שיפה וגמי נמי הן מין עץ כתירוץ ראשון דתוס' שבת דף ס"ו אבל אינם בצורת כלי דלכן אף שטמאין משום דחזו למדרסות לא נתרבו לטהרה משום שבקרא דטהרה אף בטומאת מדרס דזב כתיב כלי עץ. ואולי פליגי גם בעץ שנעשה למדרס שלא בצורת כלי דלתוס' יהיה לו טהרה במקוה ולהראב"ד לא יהיה לו טהרה ואפשר שהתוס' יודו לו בזה ופליגי רק בחדא.

רמב"ם הלכות כלים פרק כג הלכה א המפץ הוא המחצלת שאורגין אותה מן החבלים ומן הסוף ומן הגומא וכיוצא בהן, ואין המפץ בכלל כלים האמורין בתורה ואעפ"כ מתטמא הוא במדרס דין תורה שהרי ריבה הכתוב כל המשכב וזה ראוי למשכב ועשוי לו, וכן מתטמא במת ובשאר טומאות מדבריהן ככל פשוטי כלי עץ כמו שביארנו, וזה כלל גדול שכל המתטמא במדרס מתטמא בשאר טומאות

תוספות מסכת כתובות דף ל עמוד ב... וי"ל דשאני שוגג דתרומה משום דתשלומין דידיה כפרה ולא ממונא כדאמרינן במסכת תרומות (פ"ו מ"א) דאם רצה כהן למחול אינו יכול למחול משום דלא הוי ממון אלא כפרה ואפילו אוכל תרומת עצמו דלא גזל מידי משלם כפרה לעצמו וחומש לכהן ולכך לא שייך קים ליה בדבריה מיניה לפוטרו מכפרה